

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **L. A. A.**, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4/1799, Praha 2 - Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2015, č. j. 56 Az 9/2015 - 38,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce L. A. A. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2015, č. j. 56 Az 9/2015 - 38, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 7. 8. 2015, č. j. 56 Az 9/2015 - 38, zamítl žalobu L. A. A. proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 5. 2015, č. j. OAM-373/ZA-ZA04-ZA15-2015, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, a že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Španělské království.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z obsahu podané žaloby, v níž žalobce především vytýká žalovanému správnímu orgánu, že v řízení o určení státu odpovědného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z pouhé pravděpodobnosti udělení víza žalobci Španělským královstvím, které nemůže být dostatečným důkazem k určení odpovědnosti jiného státu než České republiky za posouzení uvedené žádosti žalobce.

Krajský soud zjistil ze správního spisu, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 4. 2015 výslovně uvedl, že: „*Z Alžírsko jsem odletěl do Barcelony. Měl jsem svůj pas a španělské vízum. Požádal jsem o španělské vízum, protože to bylo snadné. Bylo to turistické vízum. Ve Španělsku jsem svůj pas roztrhal. Měl jsem totiž strach, aby mě neposlali zpět do Alžírsko*“.

Neměl-li proto za těchto okolností (roztrhání pasu) žalovaný správní orgán vízum k dispozici, učinil z uvedeného tvrzení žalobce správný závěr o tom, že žalobce byl „pravděpodobným“ držitelem víza do Španělska. Nicméně tato pravděpodobnost byla později odstraněna jistotou, když Španělské království výslovně uznalo svou odpovědnost k posouzení žádosti žalobce s odkazem na čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, jak to vyplývá z akceptace přemístění žalobce, která je na č. 1. 26 správního spisu.

Žalovaný správní orgán tedy dostatečně zjistil skutkový stav věci. Jistý nedostatek lze spatřovat pouze v odůvodnění, pokud žalovaný setrval na uvedené pravděpodobnosti na základě tvrzení žalobce. Ve vztahu k akceptaci přemístění ze strany Španělského království uvedl pouze to, že byla dána, neuvedl ale konkrétně, z jakých důvodů. Podle krajského soudu bylo proto na místě tento důvod výslovně zmínit, i když uvedená vada neměla a nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že tvrzení žalobce uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo podpořeno akceptací ze strany Španělského království, byl skutkový stav zjištěn dostatečným způsobem, který umožňoval vydání uvedeného správního rozhodnutí.

V ostatních posuzovaných otázkách pak žalovaný správní orgán své rozhodnutí dostatečně, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, pokud žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou podle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, řízení o této žádosti zastavil podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona a dovedl, že státem příslušným pro posouzení žádosti žalobce podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je Španělské království. Z těchto důvodů žalovaný správní orgán ale nemohl věcně posuzovat důvody, pro které žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany. Nařízení Evropského parlamentu a Rady také upravuje v čl. 29 přemístění žalobce a v čl. 30 náklady spojené s tímto přemístěním.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítl, že žalovaný správní orgán postavil své rozhodnutí na tvrzení o „pravděpodobnosti dispozice žadatele o udělení mezinárodní ochrany se schengenským vízem“ ve Španělsku, ačkoliv již v žalobě namítl, že k žádnému ověření této skutečnosti nedošlo navzdory existenci systému VIS. Navíc tento závěr žalovaného správního orgánu je v rozporu se závěry Policie České republiky, podle kterého žadatel o udělení mezinárodní ochrany L. A. žádným vízem nedisponoval a z tohoto důvodu mu proto bylo uloženo správní vyhoštění.

Krajský soud se navíc nevyrovnal s celým rozsahem žalobních námitek. Je tomu tak proto, že navzdory strohému odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu (Španělsko svou příslušnost přijalo) byla de facto potvrzena zjištění žalovaného. Odůvodnění rozsudku správního soudu především postrádá hlubší rozbor Dublinského nařízení, jehož účelem není

pokračování

přesunout odpovědnost za posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany na jiný stát, který přichází v úvahu, ale naopak zajistit efektivní přístup k azylovému řízení osobám, které to potřebují.

V jeho případě byla příslušnost Španělského království určena na základě čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení, aniž by ale žalovaný správní orgán existenci víza jakkoliv prokázal. Přitom z dikce čl. 12 tohoto nařízení vyplývá nutnost zjištění, že „žadatel je prokazatelně držitelem platného víza“ (v tom případě je pak k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil). Toto však prokázáno nebylo, neboť správní orgán hovoří o pouhé pravděpodobnosti (správní orgán neměl k dispozici cestovní doklad, vízový štítek či záznam o udělení víza). Pouhá pravděpodobnost však není dostačující s ohledem na ust. § 3 správního řádu [zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“)], ani s ohledem na výčet důkazů, které vyjmenovává příloha č. II. k Dublinskému nařízení, podle jejíhož bodu 5 jsou přímými důkazy buď vydaná víza nebo pozitivní shoda v systému VIS či potvrzení od členského státu, který udělil vízum. Hovoří-li správní orgán o pravděpodobně uděleném vízu, potom zjevně neměl na mysli přímý důkaz o takovém vízu. Nepřímým důkazem jsou jen „podrobná a ověřitelná prohlášení žadatele“, což také nebylo dáno. Zcela zjevně tak v napadeném rozsudku chybí objektivní určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. Tvrzení policie v paralelním správním řízení, která dospěla k názoru, že nedisponoval žádným oprávněním ke vstupu do České republiky a k pobytu v ní, a proto mu také udělila správní vyhoštění z České republiky v délce jednoho roku, ještě bez dalšího nemůže určit odpovědnost jiného členského státu a zprostit tak povinnosti Českou republiku, kde jediné a poprvé byla žádost podána. Správní orgán ve snaze zprostit se odpovědnosti za meritorní vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vzal tak zavedl pouhým popisem jeho cesty po Evropě, aniž by příliš řešil konkrétní důkazy a zejména cíl účel Dublinského nařízení.

Je sice pravdou, že podle čl. 13 tohoto nařízení může být příslušným k vyřízení žádosti členský stát, do kterého nedovoleně vstoupil cizinec vzdušnou cestou z třetí země. Tento závěr by ale odporoval předchozímu tvrzení správního orgánu, dle kterého by měl mít žalující účastník řízení údajně vízum. Navíc nelze odhlédnout opět ani od charakteru důkazů, které rovněž pro tyto situace definuje příloha II. k Dublinskému nařízení. Přímými důkazy by byly záznamy v cestovním dokladu (vstupní razítka), nebo jízdenky nezvratně prokazující vstup přes vnější hranici. Nepřímými důkazy jsou opět „podrobná a ověřitelná prohlášení žadatele“, které zde rovněž nebyly dány.

Vzhledem k tomu, že již poukazoval na svoje trauma o mučení v zemi původu a na svůj zdravotní stav, mělo být přihlédnuto též k tomu, že stát na jižních hranicích od České republiky řeší nepoměrně větší množství žádostí o udělení mezinárodní ochrany než Česká republika.

Krajský soud však namísto efektivního soudního přezkumu a výkladu k výše nastíněným námitkám pouze stroze odkázal na akceptaci příslušnosti Španělským královstvím. Takové odůvodnění ale stojí na hranici přezkoumatelnosti, resp. je v rozporu s citovanými ustanoveními Dublinského nařízení a správního řádu.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalované Ministerstvo vnitra v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na obsah správního spisu, na vlastní podání a výpovědi stěžovatele, jakož i na obsah správního

a soudního rozhodnutí. Stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 4. 2015 uvedl, že ze své vlasti vycestoval dne 2. 2. 2015 letecky do Barcelony, a to s pasem a španělským turistickým vízem. Ve Španělsku svůj pas roztrhal, protože měl strach, aby nebyl vrácen zpět do Alžírsku. Z Barcelony pak odjel stěžovatel podle svých slov autobusem do Paříže, odtud znovu autobusem do Německa a nakonec autobusem do České republiky, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán postupoval v řízení v souladu se správním řádem, zákonem o azylu a Dublinským nařízením a dospěl k závěru, že na případ stěžovatele je třeba aplikovat kritérium dané článkem 12 Dublinského nařízení. Stěžovatel sice učinil dne 5. 4. 2015 prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, ale současně bylo též zjištěno, že byl pravděpodobně držitelem schengenského víza vydaného Španělským královstvím a že státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto Španělské království. Dne 16. 4. 2015 požádal správní orgán Španělské království o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou stěžovatel podal v České republice. Dne 14. 5. 2015 tento orgán obdržel informaci, že Španělské království uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím se s jistotou potvrdilo, že stěžovatel, jak ostatně i sám vypověděl, se po opuštění země původu zdržoval na území Španělského království, které je tak státem příslušným k posouzení stěžovatelovy žádosti. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je proto Španělské království povinno převzít žadatele o mezinárodní ochranu na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v České republice. Je-li pak správnímu orgánu vytýkáno, že rozhodl, aniž by měl k dispozici přímý důkaz o udělení víza, jako např. cestovní pas stěžovatele, třeba zdůraznit, že ten svůj cestovní doklad, v němž měl i španělské vízum, záměrně roztrhal. Ministerstvo vnitra proto navrhlo, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele pro nepřijatelnost odmítl, případně zamítl, neshledá-li důvody k jejímu odmítnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve zjišťoval, zda kasační stížnost splňuje požadavek na ni kladený v ust. § 104a s. ř. s., tedy že svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. V případě, že by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti, a tudíž výkladu pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Dle tohoto usnesení je kasační stížnost přípustná: 1) ohledně právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) ohledně právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny odlišně, 3) v případě potřeby změnit výklad určité právní otázky dosud řešené správními soudy jednotně (tzv. judikaturní odklon) a 4) v případě, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí správního soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

V daném případě dosavadní judikatura plně neřeší otázky spojené s posuzováním žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vychází z toho, že i v řízení o kasační stížnosti se kasační soud řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže

pokračování

ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních výhrad znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního a toto tvrzení musí také odůvodnit. Činnost Nejvyššího správního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného soudního rozhodnutí byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že v řízení o určení státu odpovědného k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým je Španělské království, vycházel krajský soud z pouhé pravděpodobnosti o udělení víza tímto královstvím, ačkoliv z díkce čl. 12 odst. 2 citovaného nařízení vyplývá, že „žadatel je prokazatelně držitelem platného víza“ a v tom případě je pak k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.

Je skutečností, že ze žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 4. 2015, kterou učinil žadatel L. A. A. u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, pracoviště Zastávka u Brna, vyplývá, že žadatel k dotazu, kdy a kde se zdržoval od doby opuštění své vlasti až do příjezdu do České republiky, doslova uvedl: „Z Alžírsko jsem odletěl do Barcelony. Měl jsem svůj pas a španělské vízum. Požádal jsem o španělské vízum, protože to bylo snadné. Bylo to turistické vízum. Ve Španělsku jsem svůj pas roztrhal, měl jsem totiž strach, aby mě neposlali zpět do Alžírsko. Z Barcelony jsem pak odjel autobusem do Paříže. Z Paříže pak dalším autobusem do Německa a pak opět autobusem do ČR. Po cestě mě již nikdo nekontroloval, pas jsem nepotřeboval“.

Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatel držitelem platného víza, k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný stát.

Z uvedeného článku Nařízení Evropského parlamentu a Rady zcela jasně vyplývá, že „je-li žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil“.

Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel ve svém písemném popisu o získání španělského víza (obsaženém v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 4. 2015) sám uvedl, že požádal o španělské vízum, byl držitelem španělského víza a zdržoval se v Barceloně. Nejvyšší správní soud má z této skutečnosti a z uznání odpovědnosti Španělského království k posouzení žádosti stěžovatele ze dne 14. 4. 2015 za to, že krajský soud při svém rozhodování již nevycházel z pravděpodobnosti o udělení víza stěžovateli Španělským královstvím, ale z jistoty o tomto faktu. V tomto směru lze odkázat na závěry krajského soudu vyslovené v napadeném rozsudku. Z hlediska hodnověrnosti tvrzení stěžovatele o držení španělského víza nelze nevidět,

že stěžovatel uvedl tuto skutečnost do žádosti o udělení mezinárodní ochrany zcela spontánně, bez ovlivňování ze strany jiné osoby a bez jakéhokoliv vývoje přizpůsobeného výsledku řízení (stěžovatel v řízení nikdy nezměnil své původní tvrzení o tom, že byl držitelem víza uděleného Španělským královstvím). Tvrzení stěžovatele o držení španělského víza tak zůstalo od počátku řízení až do jeho skončení stále stejné, a to až do současné doby. Již z toho lze obecně dovozovat, že jde o důkaz, který je snadno ověřitelný prohlášením stěžovatele s dostačující důkazní silou, z něhož jednoznačně vyplývá, že stěžovatel byl v rozhodné době skutečně držitelem španělského víza. Tento závěr je z hlediska jistoty a hodnověrnosti zřetelně podporován i výslovným uznáním odpovědnosti Španělským královstvím za posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na čl. 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, jak to vyplývá z akceptace přemístění stěžovatele ze dne 13. 5. 2015 na č. l. 26 správního spisu. Španělské království tím, že uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, s jistotou také potvrdilo, že se stěžovatel po opuštění země původu zdržoval jako držitel španělského víza na území Španělského království, odkud dále cestoval až do České republiky. Jde-li o vlastní řízení týkající se žádosti o převzetí, třeba odkázat i na čl. 22 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, z něhož vyplývá, že i dožádaný stát provede nezbytné kontroly a o žádosti o převzetí žadatele rozhodne do dvou měsíců ode dne obdržení žádosti. Z tohoto hlediska tak byly zcela zřejmě prováděny Španělským královstvím i kontroly všech rozhodných skutečností ohledně příslušnosti tohoto království k posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu. Krajský soud tak při svém rozhodování nevycházel z nepodložených domněnek, které nemohou být dostatečnými důkazy k určení odpovědnosti jiného státu než České republiky. Španělské království je proto z hlediska výše uvedeného povinno převzít stěžovatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany (čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady). Toto království je přitom považováno za bezpečnou zemi nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie, v němž státní moc dodržuje lidská práva, ale i právní předpisy a současně umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním uvedených práv.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti rovněž namítá, že výše uvedený závěr o držení španělského víza je v rozporu se zjištěními a závěry Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, podle nichž se jako cizinec neprokázal v přijímacím středisku Zastávka žádným cestovním dokladem, ani oprávněním k pobytu na území České republiky či vízem, a proto mu bylo uloženo rozhodnutím ze dne 25. 5. 2015, č. j. CPR-11121/ČJ-2015-931200-SV, správní vyhoštění na dobu jednoho roku.

Pokud jde o zjištění Policie České republiky v rámci řízení o správním vyhoštění, že u stěžovatele chybělo oprávnění ke vstupu a pobytu v České republice, čímž měla být prokázána absence víza, vyplýval tento stav jen z toho, že stěžovatel podle svého vyjádření cestovní doklad jako přímý důkaz ještě ve Španělsku roztrhal, aby nebyl vrácen zpět do Alžírka, byť krajský soud takto výslovně na uvedenou námitku nereagoval.

Nelze proto souhlasit po věcné stránce s námitkou stěžovatele, že se krajský soud nevyrovnal s žalobními námitkami ohledně tvrzení, že Španělské království svou odpovědnost jen akceptovalo formálním dopisem, což mělo zhojit mírně nedostačující odůvodnění správního orgánu a že se nevyrovnal ani s tvrzením Policie České republiky v paralelním správním řízení, v němž stěžovatel nedisponoval s žádným oprávněním ke vstupu do České republiky.

Je skutečností, že krajský soud sice neprovedl hlubší rozbor Dublinského nařízení jako aplikovaného předpisu, jak namítá stěžovatel, nicméně ale nelze říci, že by absence takového přístupu měla za následek ohrožení urychleného vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud

pokračování

jde o vyjádření stěžovatele k čl. 13 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, nejde svou formulací o stížnostní bod, a proto není k němu zaujímáno stanovisko.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje kasační soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu